

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-10-18)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-10-18)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 58. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010056.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 18. October 1861. Aften.

... C. Petersen har i Fædrelandet skrevet en Theater-Afhandling, som De vel har læst.² Jeg synes det er noget af det Bedste, han har skrevet, uagtet der er et og andet haltende ved Ræsonnementet. Bjørnsøns „Kong Sverre” har ingen Lykke gjort i Norge, og man skal der paa en uskaansom Maade kaste sig over ham.

Jeg har sendt Kikkerten til Studenter-Bazaren til — Frue Hall.³ Var det ikke pænt. Jeg havde nær aldrig kommet ud af, at skrive hende et Par Ord til, paa Grund af min ømme Samvittighed, der ikke tillod mig at begynde og endnu mindre at ende Brevet med de sædvanlige venlige Talemaader. Til Underskrift valgte jeg: Deres I. L. H. I Brevet fik jeg et Par venlige, og tillige meente Ord, indsmuglet til Hall; for at faa en naturlig Ledighed hertil blev min lille Skjærv sendt til hende, ellers havde jeg sendt den til en af de andre Indbydere. Andræ og Martensen fandt, at jeg burde lade det Hele fare, men jeg fulgte, som De seer, ikke deres Raad. ...

Reitzel har været her i Dag og bragt mig 700 Rd., der ligesom Hertz' Stykke og mere andet venter paa Deres Hjemkomst. R. saae saa fornøiet ud, saa jeg haaber, at Treschows Frygt ikke har noget at betyde.⁴ Han sagde, at man ad Aare maatte være betænkt paa en ny Udgave af Hverdagshistorierne. I Dag er der udkommet paa hans Forlag „Nye Digte” af Paludan-Müller. De bestaae af tre s. 59større Digte: Paradiset, Kain, Benedict fra Nursia. Jeg har endnu intet læst deraf og læser heller ikke før efter Onsdag, af Frygt for at mine Tanker altfor meget skal drages bort fra det, de nødvendigvis skal dvæle ved. ...

Paa Mandag afsløres Oehlenschlägers Statue, og vore Damer har da ikke havt Rist eller Ro, før Comiteen har givet efter og sørget for, at de fik en Plads;¹ de kan med Sandhed sige: hvor tre ere forsamlede, der ere vi i deres Midte; at blive borte fra hvilket som helst er dem en Døds sorg. Jeg har alt bragt min Hyldest til Statuen, idet jeg forleden var nødt til at passere forbi den. Den stod naturligvis tilhyllet, men desuagtet greb mig Indtrykket af her at see dette Mindesmærke, det Første i Landet for en Digter. Taarerne kom mig uvilkaarlig i Øjnene. Stakkels Ø., om han kunde see dette, hvor vilde hans barnlige Forfængelighed glæde sig ved dette Syn! Ved denne Statue kommer Nationen i en Gjæld, som den maa og skal betale, nemlig Holbergs Statue; det bliver jo nu et aldeles uuridgaaeligt Krav. Naar vil dette skee? Maaskee om hundrede Aar, thi han har Tid at vente. Om ham gjælder ikke: „Om hundrede Aar er alting glemt.” Mange Tanker opstode hos mig ved at gaae forbi dette Mindesmærke, den høieste Ære, der kan blive et Menneske i Samfundet til Deel. Hvilken Plads er nu anviist denne Hædrede hisset? Der spørges ikke om Kunst, Færdigheder, Talent, men om noget heelt andet. Hvor græseligt maatte det være, om man hisset var af de Ringeste og kunde see ned paa denne Modsætning af vort Væsens Bedømmelse. Dog lad mig ikke komme for dybt ind i disse Betragtninger, de fører til Intet. Gud er god og barmhjertig, han vil være det mod den stakkels Ø. som mod os alle.

Og nu velkommen hjem! De kalder Deres Breve blege, som handler om det meest brogede, det meest farverige Jordan eier, hvad bliver da mine til Dem? Dog lad dem være som de ere, de ere skrevne fra et Menneske til et andet Menneske, skrevne i Hengivenhed og modtagne i Hengivenhed. Jeg trængte til at skrive til Dem, og De trængte til at høre fra mig, det er Hovedsagen og Undskyldningen for, at Brevene bleve skrevne. Undskyldning for, at jeg første Gang har gjort, hvad jeg bestandig tidligere erklærede, at jeg ikke vilde gjøre. De beder mig s. 60love Dem, at jeg, naar jeg kommer til Italien, skal skrive Dem til eengang om Ugen? Jeg vil sige, som Dandserinden siger i Qvækeren: „Jeg lover Intet, men jeg holder.”¹ Og nu vilde jeg endnu engang være Deres Læge. Læg et Stykke Postpapir paa Hjertekulen, naar De gaaer til Søes hertil. Jeg forsikrer Dem, at det hjælper mod Søsyge. Jeg har selv prøvet det og sporet Forskjellen, naar jeg havde det paa, og naar ikke. Forsøg det. ... Giid da ogsaa Hjemmet maa berede Dem nogen Glæde baade i Kunsten og i Naturen, nogen Glæde ved vort stakkels Fædrelands for-Qvaklede Forhold, i hvis Kampe De har taget saa stor Deel. Uundværlig er De for Mange og ikke mindst for

Deres hengivne
Veninde.